

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2009. év április 3. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

végzést:

A vesztegetés büntette és más bűncselekmény miatt *I. r. vádlott* és társa ellen indított büntetőügyben a Fejér Megyei Bíróság 8.B.90/2008/25. számú ítéletét az I. r. vádlott tekintetében *helybenhagyja*.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

Az I. r. vádlott és társa ellen vesztegetés büntette és más bűncselekmények miatt korábban a Fejér Megyei Bíróság B.62/2006/12. számon hozott ítéletét a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.219/2007/11. számú másodfokú határozatával hatályon kívül helyezte, és az elsőfokú bíróságot új eljárás lefolytatására utasította.

A megismételt eljárásban a Fejér Megyei Bíróság a 2008. szeptember 24. napján kihirdetett 8.B.90/2008/25. számú ítéletével - mely a II. r. vádlott vonatkozásában jogerőre emelkedett - az I. r. vádlottat a Btk. 250.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés a) pontjára figyelemmel a (3) bekezdés II. fordulata szerint minősülő vesztegetés büntette; a Btk. 225.§-a szerinti hivatali visszaélés büntette; és a Btk. 263/A.§ (1) bekezdés a) pontja szerint minősülő lőszerezéssel visszaélés büntette miatt halmazati büntetésül 3 év börtönbüntetésre és 3 év közügyektől eltiltásra ítélte. Kötelezte az I. r. vádlottat 400.000.-Ft vagyonek Kobzás és 2.810.-Ft bűnügyi költség megfizetésére; rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, valamint a lefoglalt lőszerek elkobzásáról.

Az elsőfokú ítélet ellen az ügyész súlyosítás végett jelentett be fellebbezést, melyet azzal indokolt, hogy a halmazati szabályokra figyelemmel a kiszabható büntetési tételkeret 5 évtől 15 évig terjedő szabadságvesztés, mihez képest az alkalmazott 3 éves tartam eltúlzottan enyhe.

Fellebbezéssel élt az I. r. vádlott és védője is, elsődlegesen felmentésért, másodlagosan enyhítés végett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.716/2008. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva utalt arra, hogy helyes volt az I. r. vádlott tagadásának elvetése; a bizonyítékok értékelése - ide értve a titkos adatszerzés eredményét is - törvényesen történt. A hivatkozott bűnösségi körülmények közül nem enyhít a löszereknek viszonylag rövidebb időn át való birtokban tartása; összességében pedig a fő- és mellékbüntetés súlyosítása indokolt.

A védelem írásban igen részletesen indokolta a fellebbezését.

A védő által kifejtettek szerint az elsőfokú ítélet a lényegi megállapítások körében feltételezésekre alapozott, amit mi sem igazol jobban, hogy nyelvtanilag is feltételes módot használ; pozitív megállapítások helyett azzal indokol, hogy nem lehetett kizárni a vádlotti felelősséget. Az elsőfokú bíróság az ítéletében iratellenes megállapításokat tesz, az téves következtetéseket tartalmaz; ezen túlmenően indokolási kötelezettségét is elmulasztotta.

A fenti hibákat, hiányosságokat pontokba gyűjtve elsőként az I. r. vádlott személyi körülményei tekintetében állította, hogy az ítéletben írtól eltérő az I. r. vádlott havi jövedelme, gyermekének, eltartottjának életkora. Utalt arra, hogy pontatlanul és félreérthetően tartalmazza azt az elsőfokú ítélet, hogy az I. r. vádlott mikor és hol dolgozott biztonsági őrként, ebből következően a II. r. vádlottal a megismerkedése hogyan történt, ez utóbbi tudhatta-e a szolgálati feladatkörét, jelesül hogy körözési előadó.

Önkényes és kellően meg nem indokolt az egymásnak ellentmondó adatok alapján annak ítéleti megállapítása, hogy a II. r. vádlott I. r. vádlottnak hány hónapon keresztül és milyen összeget fizetett meg; különösen arra tekintettel, hogy a II. r. vádlott e kérdéses időszakban fizetéseképtelen volt, pénzhiány miatt a nem egészen háromszázezer forintnyi pénzbüntetés átváltoztatása következtében egy év fogházbüntetést kellett letöltenie.

Megalapozatlan és iratellenes annak rögzítése, hogy az I. r. vádlott számára ismert volt kollégája azonosító kódja. Nem került tisztázásra az 1. tényállási pont kapcsán, hogy a vádbeli időpontban I. r. vádlott hol tartózkodott, erre nézve nem kerültek ellenőrzésre a menetlevelek, túlóra-iratok; a kérdéses helyiséget pedig - ahonnan a körözés visszavonása történt - a kérdéses időszakban eltérő funkciókra többen is használták. Nem nyert értékelést, hogy a körözöttek személyét nem csupán a számítógépes nyilvántartásban, hanem a Kapitányságon kitett Körözési Táblán is nyomon lehetett követni, utóbbin több körözés ellenére is csak egyszer szerepelt az adott személy.

A védői álláspont szerint a titkos információgyűjtés során rögzített, vádlottak közötti telefonbeszélgetés nem vesztegetési pénzre, hanem építőanyag ellenértékére vonatkozik; az elsőfokú bíróság nem adta okszerű indokát ez utóbbi értelmezés kizárásának. Ugyancsak nem nyert cáfolatot I. r. vádlott védekezése e tényállási pont tekintetében; a rögzített telefonfelvétel I. r. vádlottnak csak a konkrétumok nélküli válaszait tartalmazzák.

Végül a 3. tényállási pont kapcsán arra utalt, hogy a szolgálati fegyverhez használatos löszerek tekintetében külön engedélyre nincs szükség, így annak kereteit sem lehetett túllépni.

Összességében így a védelem valamennyi vádpont tekintetében az I. r. vádlott felmentésére tett indítványt; míg másodlagosan rövidebb tartamú, végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazását kérte, előzetes mentesítés mellett.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője a másodfokú nyilvános ülésen az írásbeli indítványt maradéktalanul fenntartotta, álláspontja szerint a védelem az elsőfokú bíróság törvényes mérlegelését támadja, így eredményre nem vezethet. Az I. r. vádlott fizetése összegének pontosítása mellett a büntetés súlyosítását indítványozta.

Az I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen szintén az írásban már előadottakat tartotta fenn.

Utalt arra, hogy ha az elsőfokú ítélet már a személyi körülmények tekintetében pontatlanságokat tartalmaz, úgy ez minősíti az elsőbírói érdemi bizonyíték-értékelő tevékenységet is.

Ezt követően részletesen elemezte azokat a megalapozatlansági okokat, helytelen következtetéseket és az indokolási kötelezettség egyes megsértéseit, amelyekre írásban már pontonként hivatkozott.

Álláspontja szerint a megalapozatlanság kiküszöbölhető, a helyes tényállás megállapítható, s annak alapján védence felmentésének van helye.

Bűnösség megállapítása esetén a további időmúlás enyhítő körülményként értékelendő; mint ahogy kétszeres értékelést jelentene annak figyelembe vétele, hogy a vádlotti cselekmény a rendőrségbe vetett bizalom megingatására volt alkalmas. Ezért megismételte a másodlagosan enyhítésre: felfüggesztett szabadságvesztésre és előzetes mentesítésre vonatkozó indítványát.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán - védőjéhez csatlakozva - felmentését kérte. Elmondta, hogy 1994. óta teljesít rendőri szolgálatot, a havi jövedelme 2006.-tól 64.000.-Ft, míg 2008.-tól 67.000.-Ft. Saját gyermeke 7 éves, felesége 13 éves gyermekét pedig közösen nevelik.

Jelen ügy mögött egy ellenlábás kollégájának akcióját vélelmezte.

Az ellentétes irányú fellebbezések nem alaposak.

Az ítélet tábla az elsőfokú bíróság fellebbezésekkel megtámadott ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348.§-ának (1) bekezdése szerint, a Be. 349. § (1) bekezdésben írt terjedelemben felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy a megyei bíróság a megismételt eljárást immár a vonatkozó perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le.

Valamennyi, az I. r. vádlott büntetőjogi felelősségének megítélése során szóba jöhető bizonyítékot feltárta, azokat önmagukban és összességükben értékelte. Mérlegelési tevékenységéről logikus és meggyőző indokolással adott számot.

Előjáróban ezért annyi rögzíthető az elsőfokú bíróság által megállapított ítéleti tényállásról, hogy az összességében megalapozott.

A Be. 352. § (1) bekezdés a./ pontja alapján annyi pontosítás tehető mégis az I. r. vádlott személyi körülményeit érintően, hogy - meg nem cáfolt előadása szerint - havi jövedelme 67.000.-Ft; saját gyermeke 7 éves, felesége 13 éves gyermekét pedig közösen nevelik.

A történeti tényállás 2. pontjában írtak (elsőfokú ítélet 8. oldalának harmadik bekezdése) tekintetében a nyomozati iratok 227. oldalán elfekvő tájékoztatásból megállapíthatóan az átadókönyv tanúsága szerint az I. r. vádlott a körözési anyagot 2005. november 16. napján vette át.

A tényállás 3. pontjában írtak kapcsán (elsőfokú ítélet 9. oldal első bekezdése) nyilvánvaló elírást helyesbítve rögzíthető, hogy az I. r. vádlott felfüggesztésére 2006. január 10. napján került sor.

Mindezekkel a pontosításokkal az elsőfokú ítéleti tényállás már maradéktalanul helyes és teljes; a felülbírálat során annak alapjául szolgált a másodfokú eljárásban is.

Szemben a védő által kifejtettekkel, a másodfokú bíróság iratellenességet, téves ténykövetkeztetéseket nem tapasztalt, mint ahogy az indokolási kötelezettség elmulasztását sem észlelte.

A védői érveléssel szemben: ténykérdés, hogy a vádlottak ismerték egymást; mint ahogyan valamennyi bizonyíték is azt igazolja, hogy a II. r. vádlott tudatában volt az I. r. vádlott körözési előadói beosztásának. Ennek fényében a megismerkedésük idejének és módjának meghatározó jelentőséget tulajdonítani nem lehet.

Kétségtelen, hogy az 1. tényállási pont esetében úgy a korrupciós kapcsolat fennállásának tartama, mint a havonta juttatott összegek tekintetében ellentmondó adatok álltak rendelkezésre. Mindezzel azonban az elsőfokú bíróság kimerítően foglalkozott, s ítéletének 15. oldalán a hatodik bekezdésben számot is adott arról, hogy a törvényi előírást és bírói gyakorlatot követve miért a vádlott(ak)ra legkedvezőbb lehetőséggel számolt. Elfogadhatatlan tehát az a védői állítás, hogy a megyei bíróság mintegy önkényesen válogatott volna a lehetséges változatok közül.

Még e körben maradva: amint azt az elsőfokú ítélet kimerítő alaposággal és irathűen tartalmazza (a tényállásban az 5. oldal ötödik bekezdésétől a hetedik bekezdéséig, a 6. oldal első és utolsó négy bekezdése, a 7. oldal első három bekezdése; a bizonyítékok értékelése kapcsán a 9. oldal utolsó bekezdése) a II. r. vádlottnak a vádidőszakban több büntetőügye volt folyamatban, azok közül egyesek jogerős elítéléssel le is zárultak. A II. r. vádlott tehát nem csupán ez utóbbi büntetés(ek) letöltése kapcsán tartott attól, hogy vele szemben elfogató parancs kerülhet kibocsátásra, hanem a tárgyalási megjelenés elmulasztása okán is; helyesen, hiszen elfogására végül egy ez okból kibocsátott elfogató parancs vezetett (elsőfokú ítélet 7. oldalának utolsó bekezdése).

Nem állja meg így a helyét az a védői érvelés, hogy a 288.000.-Ft pénzbüntetés megfizetése célravezetőbb lett volna a II. r. vádlott részéről, mint az összességében ezt meghaladó korrupciós összegek havonkénti juttatása; hiszen a korrupciós kapcsolatot nem csupán ez utóbbi egy elítélés indokolta.

Maradva még az 1. tényállási pontban írt cselekménynél: az elfogató parancs visszavonására - senki által meg nem kérdőjelezetten - az elsőfokú ítéletben írt időben, kóddal, számítógépről került sor. Az éveken át tartó eljárásban soha nem merült fel arra bármely adat, hogy azt a megvádolt az I. r. vádlotton kívül más tette, tehette volna - illet az I. r. vádlott sem állított utolsó szó jogán tett megnyilatkozásában a másodfokú nyilvános ülésen; csupán az ellene folyó ügy koholását vélte egy volt kollégája akciójának -. Arra viszont van közvetlen és közvetett bizonyíték, hogy e cselekményt az I. r. vádlott valósította meg, és az ezt cáfoló adatra a védelem sem tudott hivatkozni. Így ugyancsak alaptalan az a védői felvetés, hogy e vonatkozásban valamiféle kétség került volna értékelésre az I. r. vádlott terhére; és a terhelő bizonyítékok fényében további vizsgálódás - menetlevelek, túlóra-iratok, vezénylések beszerzése, értékelése - szükségtelen lett volna.

Hasonlóan nem tulajdonítható jelentőség az eljárásban korábban nem hivatkozott, így e vonatkozásban kellően nem is tisztázott körözési tábla adatainak sem. Mi sem igazolja ezt jobban, hogy a II. r. vádlott elfogásához nem ezen tábla esetleges információi vezettek, hanem a móri kapitányság illetékességi területen kívül, Komáromban, az országos számítógépes rendszer adatai.

A 2. tényállási pontban foglaltakkal összefüggésben az elsőfokú bíróság ugyancsak elemzően értékelte a bizonyítás anyagát, logikus érvelését a másodfokú bíróság mindenben osztja. Azt, hogy a vádlottak közt folyt telefonos érintkezés vonatkozhatott-e építőanyag-forgalmazásra, az elsőfokú bíróság alappal vetette el, ennek indokai a megyei bíróság ítéletének 10-17. oldalán olvashatók, e helyütt a másodfokú bíróság csak utal az ott írtakra.

Összességében rögzíthető, hogy - amint arra a Fellebbviteli Főügyészség helytállóan hivatkozik - valamennyi védői felvetés a törvényes elsőbírói mérlegelést támadja, a bizonyítékok újraértékelését célozza, mely a Be. 351.§ (1) bekezdésére

figyelemmel így eredményre nem vezethetett. A megalapozott tényállás alapján az I. r. vádlott felmentésére értelemszerűen nem kerülhetett sor.

Az irányadó tényállásból az I. r. vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű és a cselekmények minősítése is törvényes

E körben egyrészt arra utal a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság - az ügyészség által nem is támadottan - a vádtól eltérően, annál enyhébben minősítette a 2. pontban foglalt cselekményt. Korántsem állítható tehát, hogy a bírói eljárás során bárminemű kétség az I. r. vádlott terhén került volna értékelésre.

Másrészről itt kell utalni arra, hogy a 3. tényállási pontban az I. r. vádlott bűnösségének megállapítása, cselekményének minősítése ugyancsak helyénvalóan történt.

A beosztásából felfüggesztett, a számára kiadott szolgálati fegyver és lőszer leadására felszólított rendőr vádlottat semmi sem jogosította fel arra, hogy szolgálati helyéről az e fegyverhez használható, le nem adott lőszereket lakására vigye és ott tárolja.

A védői fellebbezés így e vonatkozásban sem helytálló.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy a jogirodalomban olvasható eseti döntésekben (BH. 1996. 347; BH. 2002. 339.) írt tényállások a jelen ügytől eltérőek; a társadalomra veszélyesség hiánya az I. r. vádlott e tevékenységével összfüggésben fel sem merülhet.

A büntetés nemének és mértékének megválasztása során ugyancsak nagy körültekintéssel járt el az elsőfokú bíróság. Teljeskörűen felsorolta a büntetés kiszabása során értékelt bűnösségi körülményeket.

Tény, hogy az I. r. vádlott rövid időn keresztül tárolta a lakásán a lőszereket; mint ahogy az is igaz, hogy az eljárás elhúzódása nem az ő magatartására vezethető vissza, annak több mint három éves tartama a beosztásából felfüggesztett rendőrtiszt számára önmagában is már fokozott hátrányt jelent.

Ugyanakkor az ítéleti tényállás 1, valamint 2. pontjában írt cselekmények társadalomra veszélyessége korántsem elhanyagolható; a rendőri hivatást folytató személy bűnözői körrel való ilyen, tevőleges formában megnyilvánuló korrupciós kapcsolata megengedhetetlen.

Összességében a másodfokú bíróság úgy találta, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott joghátrány arányos, a büntetési célokat az I. r. vádlott vonatkozásában kellően szolgálja, annak sem súlyosítása, sem pedig enyhítése nem indokolt.

Mindezekre figyelemmel az ítélőtábla a megyei bíróság ítéletét a Be. 371.§ (1) bekezdése szerint az I. r. vádlott vonatkozásában helybenhagyta.

Budapest, 2009. év április hó 3. napján

Dr. Magócsi István s.k.

a tanács elnöke

Dr. Székely Ákos s.k.
előadó bíró

Dr. Halász Irén s.k.
bíró

Az Fejér Megyei Bíróság 8.B.90/2008/25. számú ítélete az I. r. vádlott vonatkozásában a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.296/2008/5. számú végzése folytán 2009. április 3. napján jogerős és végrehajtható.

Budapest, 2009. év április hó 3. napján

Dr. Magócsi István s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hiteléül:
Horváth Judit
tisztviselő